

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 567/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. decembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]; [REDACTED], [REDACTED]; [REDACTED], [REDACTED]; [REDACTED], [REDACTED]; [REDACTED], [REDACTED]; [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátkou JUDr. Gabrielou Kľačanovou, Andreja Kmeťa 28, Martin, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 26 CbR 200/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. septembra 2015 doručená sťažnosť [redacted], [redacted], [redacted]; [redacted], [redacted]; [redacted], [redacted]; [redacted], [redacted]; [redacted], [redacted]; [redacted], [redacted], a [redacted], [redacted] (spolu ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 26 CbR 200/2013.

Zo sťažnosti vyplýva:

«Sťažovatelia... 24.09.2013 podali podnet na začatie konania o zhode vo vzťahu k obchodnej spoločnosti [redacted]... Sídlo predmetnej obchodnej spoločnosti bolo na adrese Škultétyho 4 v Martine zriadené bez vedomia a súhlasu sťažovateľov v rade 1/ až 6/, ktorí sú podielovými spoluvlastníkmi administratívnej budovy... Obchodná spoločnosť [redacted] nemá k nehnuteľnosti, v ktorej má sídlo vlastnícke a ani iné užívacie právo. Okresný súd Žilina písomne vyzval konateľa obchodnej spoločnosti žiadosťou zo dňa 09.07.2014, aby okresnému súdu predložil nájomnú zmluvu, od ktorej odvodzuje právo obchodnej spoločnosti užívať nehnuteľnosť ako svoje sídlo, bezvýsledne. Od tohto okamihu až do mesiaca júl 2015 nevykonal okresný súd nijaký úkon. Okresný súd je v predmetnej právnej veci nečinný a v merite veci do dnešného dňa nerozhodol...»

Sťažovatelia v rade 1/ až 6 /považujú celkovú dĺžku súdneho konania v predmetnej právnej veci v dĺžke 24 mesiacov neprijateľne dlhú, neadekvátnu a nespĺňajúcu požiadavku „primeranej lehoty“.»

Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Okresný súd Žilina... v civilnom konaní vedenom pod sp. zn.: 26CbR/200/2013 porušil základné právo sťažovateľov v rade 1/ až 6/ na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa Článku 48 ods. (2) Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa Článku 6 ods. (1) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky Okresnému súdu Žilina v súdnom konaní vedenom pod sp. zn.:26CbR/200/2013 prikazuje v civilnej veci sp. zn.: 26CbR/200/2013 konať bez zbytočných prietahov.

3. Sťažovateľom v rade 1/ až 6/ priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 18.000,00 EUR..., každému vo výške 3.000,00 EUR..., ktoré je Okresný súd Žilina povinný vyplatiť každému zo sťažovateľov v rade 1/ až 6/ do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažovateľom v rade 1/ až 6/ priznáva právo na náhradu trov právneho zastúpenia v celkovej výške 939,72 EUR..., ktoré je Okresný súd Žilina... povinný uhradiť spoločne a nerozdielne na účet JUDr. Gabriely Kľačanovej, advokátky... do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 20 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

Sťažovatelia namietajú porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. K porušeniu označených práv malo dôjsť tým, že okresný súd nerozhodol o ich návrhu na začatie konania dva roky po podaní návrhu a v období od júla 2014 do júla 2015 vo veci nevykonal žiaden úkon.

Ústavný súd po oboznámení sa so sťažnosťou a s jej prílohami dospel k záveru, že sťažnosť v tomto čase je zjavne neopodstatnená. Ústavný súd pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru odmieta sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak „vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prieťahov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 109/03), resp. ak „argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04). K iným dôvodom, ktoré môžu

zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach tiež vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietáhoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05, I. ÚS 455/2014).

Ústavný súd v súlade so svojou predchádzajúcou judikatúrou, podľa ktorej „nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (napr. II. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05), dospel k záveru, že aj v danej veci ide o takýto prípad, pretože konanie okresného súdu nevykazuje také znaky nečinnosti, ktoré by v čase rozhodovania ústavného súdu boli ústavne významné. Sťažovatelia v sťažnosti uviedli jedno dlhšie obdobie nečinnosti okresného súdu v namietanom konaní, a to obdobie jedného roka. V okolnostiach danej veci doba konania na okresnom súde však nie je neprimerane dlhá a v prípade sťažovateľov išlo len o ojedinelé prietahy, ktoré samy osebe nedosahujú ústavne neprimeranú intenzitu. Vychádzajúc z analýzy postupu okresného súdu preto ústavný súd hodnotí sťažnosť sťažovateľov (v tomto čase) ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd nepovažoval doterajší postup okresného súdu za taký, ktorý by signalizoval možnosť kvalifikovať ho po prijatí sťažnosti sťažovateľov na ďalšie konanie ako porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Až pokračujúca nečinnosť okresného súdu by eventuálne mohla spôsobiť porušenie označených práv, čo však ústavný súd v súčasnom období nemôže posúdiť.

Vzhľadom na to ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu neprichádzalo už do úvahy, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľov (čl. 127 ods. 2 ústavy).

Ústavný súd v závere pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom ustanovených náležitostí sťažovateľa v tejto veci v prípade, že postupom okresného súdu bude dochádzať k zbytočným preťahom, predložili ústavnému súdu novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2015